



KUNST

## En varde mot den gamle garde

Jennie Bringakers skulptur gjør seg naturlig gjort i Spikersuppa, vaksomt skuende mot maktens mannlige marmor foran Stortinget.



Metallkvinnen: Som for å understreke at skulpturen Varde i Spikersuppa i Oslo er en kvinne, har Jennie Bringaker gitt henne en markant og karikert sprek i skrittet, skriver morgenbladets anmelder.

Av Aleks Mannila, anmelder og Sofie Amalie Klougart, fotograf

21/06/2020 00:00



**Anmeldelse**  
Jennie Bringaker

**Varde Spikersuppa, Oslo 13. august-13. oktober Amulet Galleri Portabel 13. august-12. september**

Avtalen mellom Norsk Billedhoggerforening og Stortingets presidentskap, som innebar ambulerende skulpturer på Eidsvoldsplass, ble sagt opp av presidentskapet i midten av juni. Skulpturen Varde av Jennie Bringaker er derfor plassert et pikast nærmere Slottet, nærmere bestemt i

Hjortedammen, mer kjent som Spikersuppa.

### Mot offentlighet.

Som for å understreke at den lille metallkvinnen faktisk er en kvinne, har hun (i tillegg til puppene, som med en god dose velvilje kunne blitt tolket som en manns) en markant og karikert sprek i skrittet. Armene og bena er delvis fraværende. Hun vender seg, er stivnet til i en vridd positur, som om hun ble oppmerksom på en lyd. Blikket hennes er spørrende, men samtidig uforstående, hun er på vakt. Slik damen er klattet sammen i naiv stil, vil hun nok motta mange: *Skal dette liksom være kunst?!* Men verket fungerer svært godt på grunn av det særegne og uttrykksfulle formspråket, samt omgivelsene og størrelsesforholdet. Hun er under meteren høy, men sterk som faen på den fire tusen kilos tunge steinen hun nærmest vokser ut av.

Lekent og underfundig står arbeidet i sterk kontrast til gravalvoret blant alle skulpturene av menn damen titter bort mot på Eidsvoldsplass. Alt dette mannsalvoret som tyter ut av marmor, granitt og alskens metaller jorden rundt, det fortjener jo å bli køddet med, og særlig nå. For det er jo temmelig snodig hvordan hvite gubber i stein og metall, ja, alt som har en fasade av konjakk og høy sigar, fremdeles har en aura av hellig udødelighet den dag i dag. De er hugget i stein og støpt for evigheter, men flyttes kan de, så hvorfor ikke lage egne parker med ansamlinger av hvite menn, for samtalens skyld?

### Smykker.

Samme kveld som *Varde* så offentlighetens lys, åpnet utstillingen *Amulet* på visningsrommet Portabel, som er viet smykke og metallkunst. Utstillingstittelen henter til beskyttelse og fremtidig lykke, og de fleste arbeidene er da også i håndterbare størrelser man kan bære på seg, brosjer og anheng. Gjennomgangsmaterialene er brent og glasert leire, samt sydd lær i svart og hvitt. De cirka femti arbeidene er utstilt på tre enorme modellfigurer med leirhoder, på spillmonter i taket og i en skuff inne i det lille galleriet på knappe ti kvadrat. I likhet med *Varde* er de rå og utilslørt, laget av rituelle hender som tenker vel så kjapt som huet, men det tar tid å se dem skikkelig.

Alt dette mannsalvoret som tyter ut av marmor, granitt og alskens metaller jorden rundt, det fortjener jo å bli køddet med.

I det gamle slakterlokalet bak domkirken som utgjør Portabel, møter vi rare kropper uten hoder og armer med lange støvletter til ben, eller bare støvletter, svarte eller hvite. Vi ser anheng som forestiller to skinnflasker, og som i utforming og tittelen *Melk*, sender tankene til bryster og fruktbarhet. Videre er det masker med halssnorene tredd gjennom øynene, hender, en hønsefot, blanke små figurer og torsoer bak gitter. Selv om utstillingen kan sees som en installasjon, og en fortsettelse av samtalen damen i Spikersuppa igangsetter, er den like mye en salgsutstilling som man kan ende med å forlate med ny amulett rundt halsen – i så fall med forbrukerbeskyttelse fra det hvite gubbeveldet utenfor, som sikkert erstattes av et hvitt kjerringvelde om vi ikke samarbeider bedre.

Foran rådhuset i Oslo står det skulpturer av staute arbeidskarer med slegger og slikt, hvite folk som bygget landet. Men hvor er skulpturen av den svarte vaskedamen med mopp og bena godt plantet på jorda, hun som holder landet rent i dagens Norge?

Aleks Mannila  
Anmelder



Sofie Amalie Klougart  
Fotograf

kunst

redaksjon@morgenbladet.no

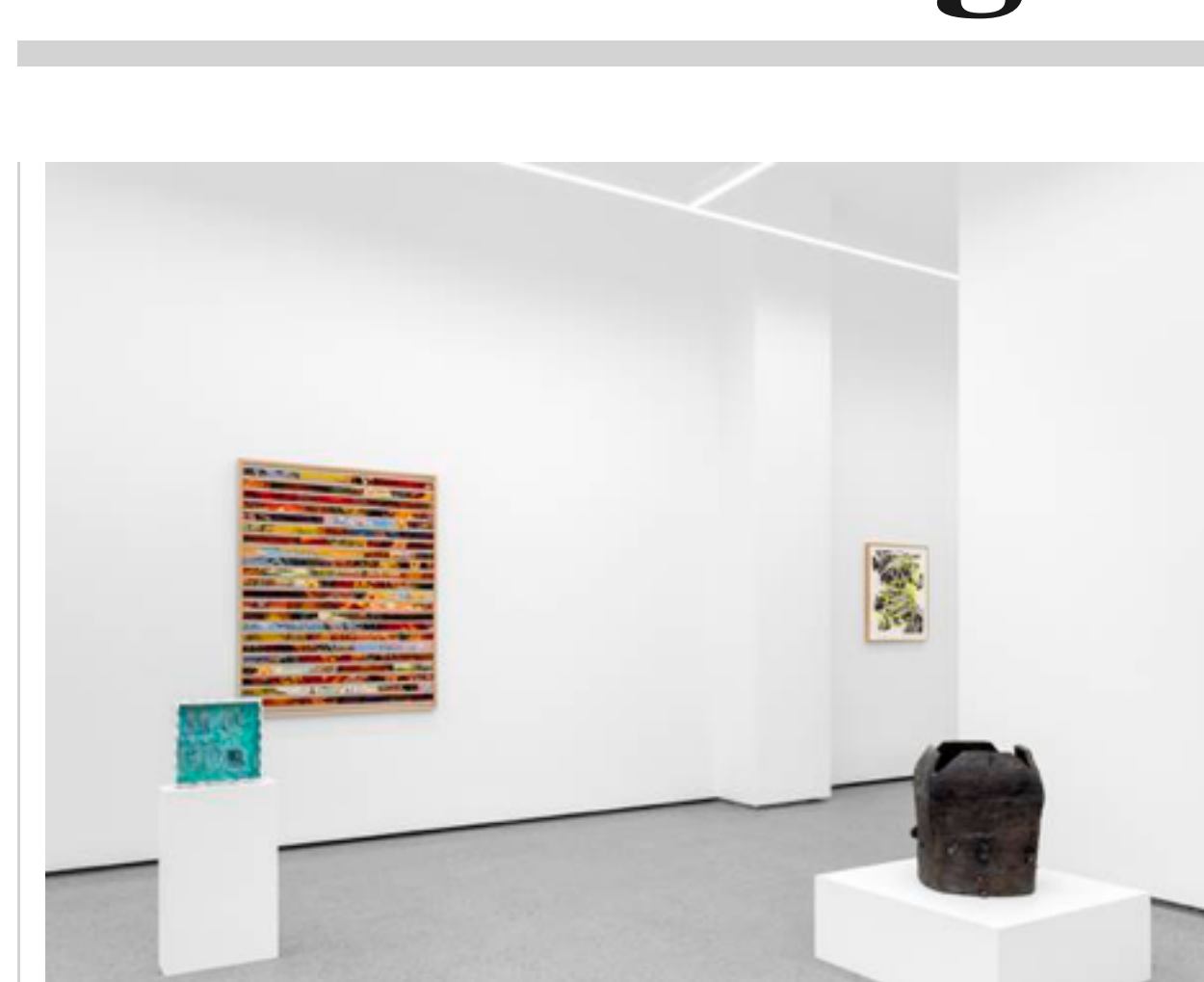


Mer fra Kunst



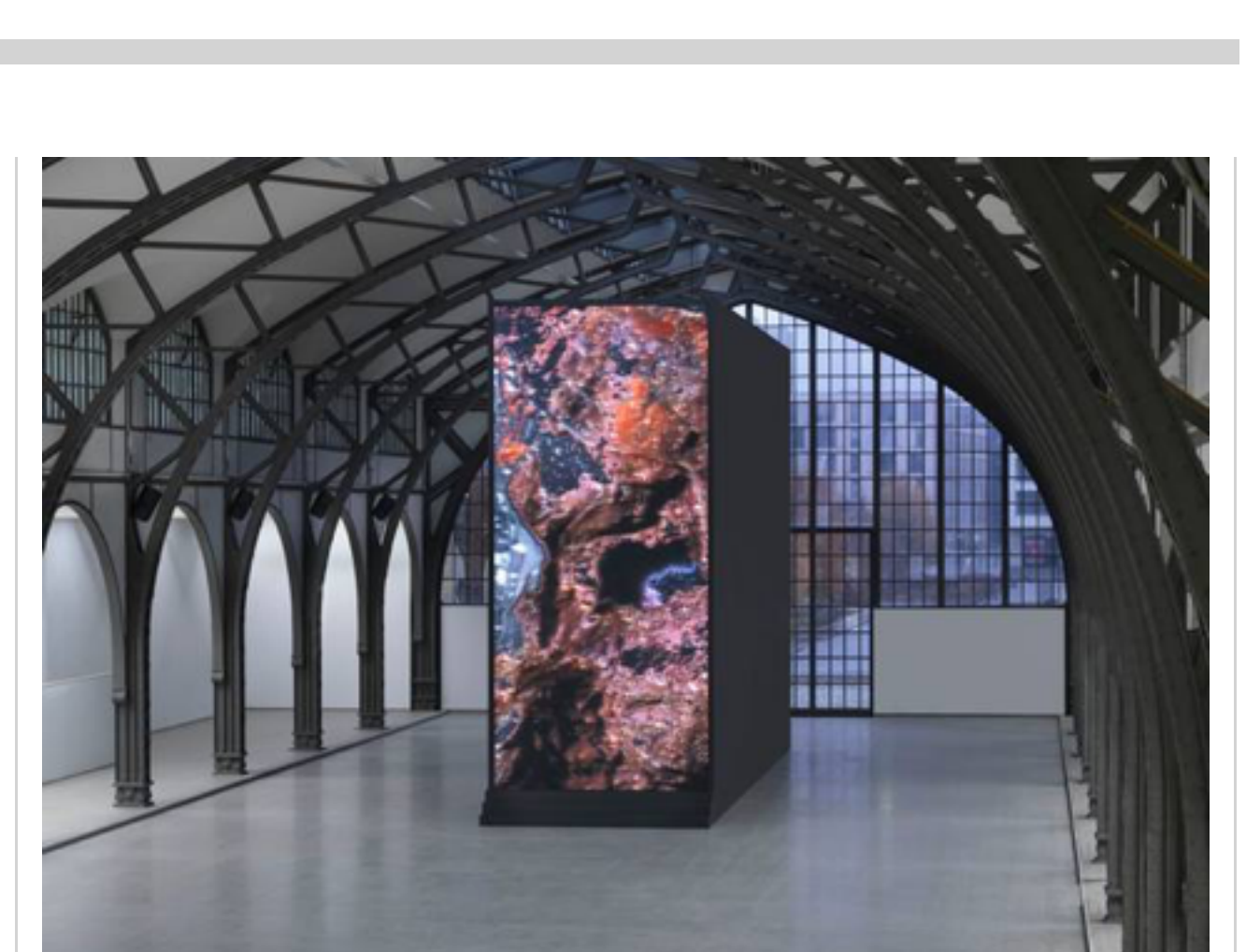
ARKITEKTUR

## Lars Rambergs verk på Økern kan ende som gimmick og kunstvasking



KUNST

### Ymse greier ved Slottet



KUNST

### Sandra Mujinga i Berlin: En milepæl i en oppadgående karriere



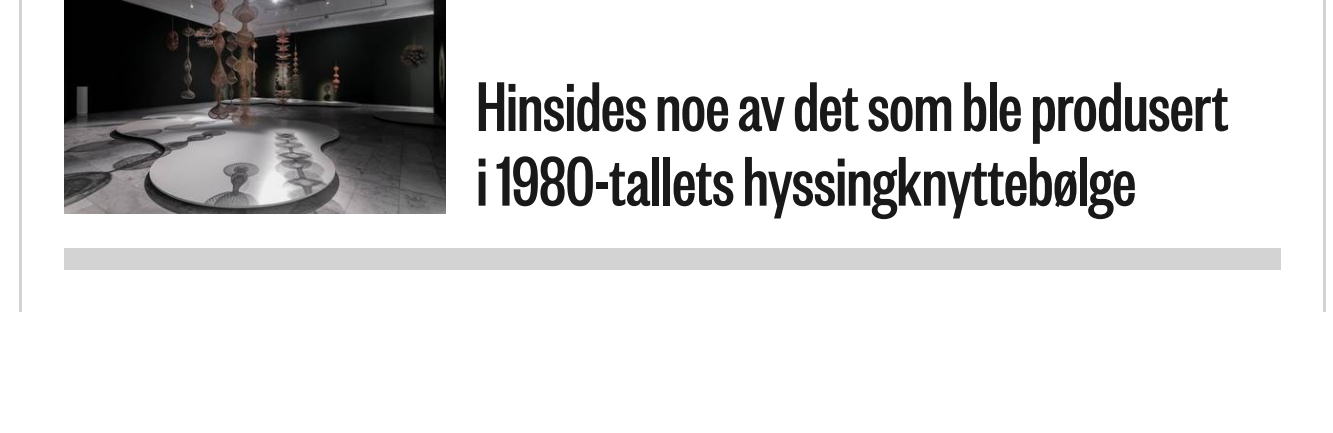
Et møte med en av renessansens mest fascinerende kvinner



Italia vil ha dette Munch-maleriet



Dagligvur som kulturkritikk: 80 tresnitt av søstrene Kierulf



Hinsides noe av det som ble produsert i 1980-tallets hyssingknyttebølge



KULTUR

### Endelig kom museet



KUNST

### Øyeblikk hvor utstillingen oppleves som et hav av SOS-bølger



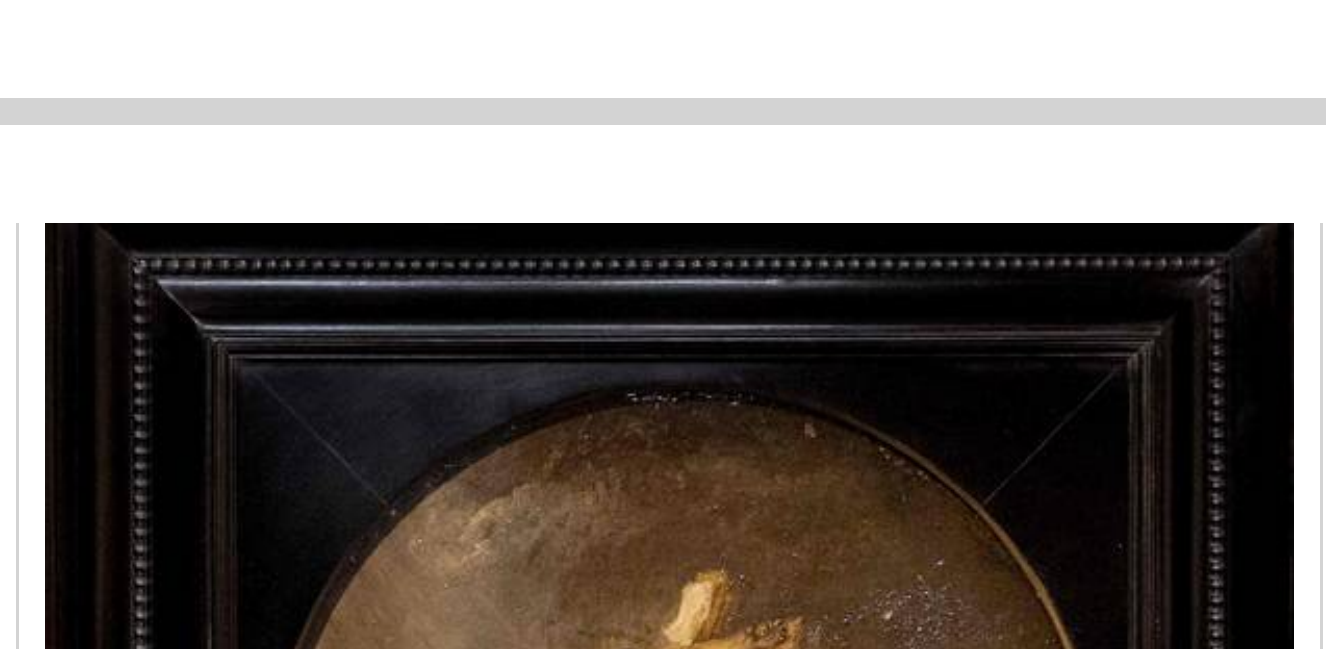
KUNST

## Samtidskunsten er morsommere enn mange tror



KUNST

### Sensasjonelt skulpturfunn i Toscana



KUNST

### Maleri avfeid som en imitasjon viste seg å være en Rembrandt



Fritt, kritisk og vittig om streitingsamfunnet



Sånn skal en maler graves



Hanne Friis' eggende og uhyggelige skulpturer blir nærmest levende



Frihet, likhet, gymskap

KUNST

